

Napísala Jana Hegedúšová

MATYS

Ilustrovala Jarmila Šafránková

Dve blšky v TATRÁCH

Dve blšky v Tatrách

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Jana Hegedúšová
Dve blšky v Tatrách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Dve blšky v Tatrách

Jana Hegedüšová

MATYS

1. Čo sú to tie Tatry?

UŽ pretieklo veľa vody Dunajom odvtedy, ako si Izi s Baškou splnili sen a stali sa sprievodcami v Bratislave. Jedného dňa sa práve chystali naskočiť na zablúdeného holuba, aby mu pomohli zorientovať sa, keď vtom náhle k holubovi pribehla malá čivava a pustila sa doňho s hlasným piskľavým štekotom. Holub sa tak naľakal, že odletel ešte predtým, ako Izi s Baškou stihli naňho naskočiť. Vtedy sa však ozval detský krik a vzápätí aj dupot nôh:

„Rony! Rony! Už aj pod sem! Ku mne! Nie že sa mi tu stratíš! Dnes nás čaká dlhá cesta! Nemám čas ťa tu naháňať!“

Dlhá cesta? Izimu zažiarili očka. Pozrel na Bašku a videl, že je na tom rovnako. Rozumeli si aj bez slov. V okamihu sa rozhodli. Je čas na ďalšie dobrodružstvo! Priskákali k malej čivave Rony a zdvorilo sa jej spýtali, či by na ňu mohli naskočiť a odviezť sa s nimi. Bolo im jedno kam, veď so svojimi skúsenosťami sprievodcov si už nejako poradia. Keď Rony súhlasila, blchy skočili medzi jej chlpy na krku a už sa viezli. Onedlho nastúpili do auta a keďže sa zvedavá Rony stále snažila dívať cez okno von, aj blchy mali dobrý výhľad.

„Neboj sa, Rony,“ prihovárал sa jej hlas, ktorý už počuli na námestí, „uvidíš, že v Tatrách sa ti bude páčiť. Tam budeš môcť behať po lese a naháňať veveričky.“

Les?! Izi s Baškou takmer zvyškli od radosti. Konečne zas budú v lese!

V Bratislave sa im síce veľmi páčilo a našli si tam aj veľa super kamarátov, predsa im z času na čas chýbal les, v ktorom prežili väčšinu života. Boli si istí, že nielen malej čivave, ale aj im sa v Tatrách bude veľmi páčiť, aj keď zatiaľ netušili, čo to tie Tatry sú.

Cez okno spolu s Rony sledovali, ako sa krajina za oknom postupne mení – rovinu vystriedali na obzore najprv menšie a potom stále väčšie a väčšie kopce, až nakoniec kopce za oknom narástli tak, že už nebolo vidieť takmer nič iné.

„O chvíľu sme tam!“ povedal o chvíľu niekto v aute.

A vtedy Izi s Baškou uvideli, čo sú to tie TATRY! Pohorie, ktoré sa teraz vypínalo priamo pred nimi, bolo také nádherné a majestátne, že sa hodnú chvíľu neodvážili ani nadýchnuť, aby ten moment niečím nepokazili. V nižších častiach, kde rástol les, boli zelené, a postupne, ako sa

dvíhali k oblohe, boli stále viac skalnaté. Ožiarené popoludňajším slnkom a obklopené jasnou modrou oblohou vyzerali ako obrázok z nejakého nádherného rozprávkového sveta. Izi s Baškou sa na tú krásu dívali úplne ohromení.

„Takže toto sú Tatry!“ zašepkali si sami pre seba.

O malú chvíľku vystúpili z auta. So svojimi sprievodcovskými skúsenosťami hneď zbadali, že stoja pred veľkou budovou hotela. A za ním... za ním sa rozprestieral zdanlivo nekonečný LES! Blchy rýchlo poprosili Rony, či by spolu nešli pohľadať nejakú veveričku alebo iné lesné zvieratko, na ktoré by mohli naskočiť. Čivava hneď s nadšeným štekotom súhlasila a rozbehla sa do lesa. Nedala sa zastaviť ani zúfalým volaním: „Rony! Rony!“, ktoré sa jej okamžite začalo ozývať za chrbtom.

Rony sa v lese veľmi páčilo. Nebolo tu toľko prachu ako na chodníkoch v Bratislave a všade naokolo bola kopa nových pachov, ktoré nikdy predtým necítila. Hneď začala bláznivo pobehovať hore-dole a všetko oňuchávať. Netrvalo dlho a naozaj natrafili na veveričku žijúcu na blízkom strome. Keď sa jej predstavili a vysvetlili situáciu, ochotne súhlasila, že na nej Izi s Baškou môžu stráviť nejaký čas, kým sa tu trocha porozhliadnu. Blchy sa rýchlo rozlúčili s Rony, ktorú konečne chytili jej majitelia, a poďakovali jej za cestu.

S veveričkou Ritou, ktorej skočili do huňatého chvosta, sa rýchlo skamarátili. Rita s veľkým záujmom počúvala ich príhody z Bratislavy.

„Fíha! Takže vy ste sprievodcovia v hlavnom meste? A nechceli by ste byť sprievodcami aj tu u nás? My veveričky sprievodcov síce nepotrebujeme, my vždy presne vieme, kam máme skočiť, ale také medvede napríklad až príliš často zablúdia tam, kam nemajú.“

Izimu a Baške opäť zažiarili očká. Sprievodcovia v týchto nádherných horách? To by bolo super!

Hneď však posmutneli, lebo sa im v hlavách okamžite začali vynárať otázky s pochybnosťami: „Ale ako by sme sa takými sprievodcami v Tatrách mohli stať? Veď to tu vôbec nepoznáme! Len pred chvíľkou sme prišli...“

„Určite to nebude ťažšie ako stať sa sprievodcom v hlavnom meste!“ posmeľovala ich Rita.

„Možno má Rita pravdu,“ zamyslela sa optimisticky Baška, „veď keď sme prišli do Bratislavy, tiež sme to tam vôbec nepoznali.“

„Ale nemáme ani len predstavu, kde by sme mali začať...“ zapochyboval opäť Izi.

Rita sa zamyslela: „Viete čo? Podte! Pohľadáme moju kamarátku líšku Hedvigu, tá zvykne behať aj vyššie do lesa, možno nám poradí.“

Keď ju o chvíľu našli, Hedviga si ich vypočula s pobaveným úškrnom: „Takže blší sprievodcovia? Aké zábavné! Veru, viacerým našim medveďom by sa niečo také zišlo!“

„A pomôžeš nám?“ spýtal sa s nádejou v hlase Izi.

„No, určite viem aspoň to, kde musíte začať!“ vyhlásila rozhodne. „Zoberiem vás na Skalnaté pleso. Tam majú svište Orientačnú kanceláriu, kde chodia aj mladé orly pred svojou prvou cestou do teplých krajín a mladé kamzíky, aby sa naučili, na ktorých štítoch je bezpečné skákať a ktorým sa majú vyhnúť. Rýchlo naskočte, nemám na vás čas celý deň!“

Blchy sa rýchlo rozlúčili s Ritou a naskočili na Hedvigu. Tá sa rozbehla lesným chodníkom, ktorý najprv miernejšie a neskôr stále strmšie stúpala medzi stromy. A vlastne o chvíľu to už ani neboli stromy, ale skôr kry z borovíc.

„Takéto kríky som ešte v živote nevidel, a to som väčšinu života býval v lese!“ začudoval sa Izi.

„To nie sú kríky, ale kosodrevina,“ vysvetľovala Hedviga. „Sú to zakrpatené stromy borovice, ktoré rastú vo vyšších nadmorských výškach. Hranica obyčajného lesa už skončila. Takto vysoko už bežné stromy takmer vôbec nerastú. Bývajú tu dlhé zimy s množstvom snehu a silným vetrom a iba borovica sa týmto podmienkam dokázala prispôbiť tak, že tu rastie v tejto zakrpatenej podobe ako kosodrevina.“

Začudovaný Izi sa ešte chcel niečo spýtať, ale vtom Hedviga zastala. „Sme tu!“ oznámila. „Toto je Skalnaté pleso. V lete tu býva veľmi veľa

turistov, ale svištia Orientačná kancelária je dobre schovaná tam za observatóriom.“

„Obser... čo?“ začudoval sa Izi.

„Ob-ser-va-tó-ri-um,“ trpezlivo zopakovala Hedviga. „To je niečo ako pozorovateľňa – ľudia odtiaľ pozorujú vesmír a hviezdy.“

„Ahááá, rozumiem. Sme dosť vysoko v horách, a teda aj bližšie k oblohe a hviezdám!“

„Ak si myslíš, že teraz sme vysoko, pozri sa tam hore!“

Izi sa pozrel na štít priamo nad nimi.

„Vidíš tú lesklú bodku tam hore, ku ktorej ide lano a blíží sa k nej červená kabínka lanovky? To je tiež observatórium. Asi sú tu v horách naozaj dobré podmienky na pozorovanie hviezd. Ale teraz už poďme za svišťami.“

Hedviga šikovne preliezla cez plot, ktorým bolo observatórium chránené od ruchu turistov, prešmykla sa okolo budovy a zmizla v kosodrevine za ním.

